

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 18 maart 2011 in zaken nrs. 10/31481 en 10/31484 in de
gedingen tussen:

, mede voor hun minderjarige kinderen,

en

de minister.

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 19 augustus 2010 heeft de minister van Justitie aanvragen van , mede voor hun minderjarige kinderen, (hierna: onderscheidenlijk vreemdeling 1 en vreemdeling 2 en tezamen de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 18 maart 2011 heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister (thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie) hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

Bij brief van 5 oktober 2012 heeft de Afdeling de vreemdelingen om nadere informatie verzocht. Bij brieven van 17 en 23 oktober 2012 hebben zij die informatie verstrekt. Bij brief van 12 november 2012 heeft de staatssecretaris hierop een reactie gegeven.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.
2. In grief 2 klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte tot het oordeel is gekomen dat hij ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat het onderdeel van de asielrelazen van de vreemdelingen dat zij in Armenië problemen hebben ondervonden met buurtbewoners en de autoriteiten omdat vreemdeling 1 sinds eind 2004 lid is geworden van en activiteiten heeft verricht voor de partij Nor Zhamanakner (hierna: de partij NZhK), positieve overtuigingskracht mist. Hij voert aan dat de rechtbank hem ten onrechte niet is gevolgd in zijn standpunt dat vreemdeling 1 in dit verband onjuiste verklaringen heeft afgelegd. Verder betoogt hij dat de rechtbank voorbij is gegaan aan zijn overwegingen met betrekking tot de overgelegde lijst van leidinggevendenden van de plaatselijke organisaties van de partij NZhK in Jerevan (hierna: de lijst van leidinggevendenden), het overgelegde krantenartikel van 20 april 2005, en het gestelde dat vreemdeling 1 in 2004 een schriftelijke overeenkomst met de partij heeft gesloten. Volgens hem heeft de rechtbank niet onderkend dat hij op grond van de in de besluiten van 19 augustus 2010 gegeven motivering in redelijkheid het standpunt heeft kunnen innemen dat van het gestelde dat vreemdeling 1 lid was van en

werkzaamheden heeft verricht voor de partij NZhK geen positieve overtuigingskracht uitgaat, zodat ook de daaruit voortvloeiende gestelde problemen ongeloofwaardig zijn.

2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 4 februari 2010 in zaak nr. 200904160/1/V3; www.raadvanstate.nl), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de staatssecretaris en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de staatssecretaris, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas is gekomen.

2.2. Zoals de Afdeling evenzeer eerder heeft overwogen (onder meer de voormelde uitspraak van 4 februari 2010), zal, indien aan een vreemdeling een omstandigheid als vermeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) is tegengeworpen, volgens paragraaf C14/2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 van de verklaringen van de vreemdeling een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

2.3. In hoger beroep is niet opgekomen tegen het oordeel van de rechtbank dat de staatssecretaris in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan de vreemdelingen heeft kunnen tegenwerpen en dat daarom van de asielrelazen een positieve overtuigingskracht moet uitgaan. Dit oordeel staat derhalve thans in rechte vast.

2.4. De staatssecretaris betoogt terecht dat de rechtbank hem ten onrechte niet is gevolgd in zijn standpunt dat vreemdeling 1 tijdens het nader gehoor op 22 februari 2010 onjuist heeft verklaard dat de partij NZhK verboden is, de partij heeft samengewerkt met de oppositiepartij [naam] en de partij in samenwerking met andere oppositiepartijen als het Armenian National Congress (hierna: het HAK) aan de presidentiële verkiezingen in maart 2008 heeft deelgenomen. Nu, zoals niet in geschil is, de partij NZhK niet verboden is, de afkorting [naam] staat voor de partij [naam], en het HAK pas in augustus 2008 is opgericht en derhalve niet aan de verkiezingen in maart 2008 kan hebben deelgenomen, bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris deze verklaringen niet in redelijkheid als onjuist heeft kunnen aanmerken. De staatssecretaris heeft zich op grond van zijn motivering in de besluiten van 19 augustus 2010 op het standpunt kunnen stellen dat vreemdeling 1 de onjuistheid van die verklaringen niet heeft kunnen wegnemen met zijn correcties en aanvullingen op het rapport

van nader gehoor en het gestelde in zijn zienswijze. Voorts voert de staatssecretaris terecht aan dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij aan zijn standpunt dat de asielrelazen in zoverre positieve overtuigingskracht missen tevens ten grondslag heeft gelegd dat op de lijst van leidinggevendens staat vermeld dat vreemdeling 1 bestuurslid van de partij is maar hij niets over het verrichten van bestuursactiviteiten heeft verklaard doch enkel heeft verklaard dat hij filmopnames voor de partij heeft gemaakt en een oproep voor een demonstratie heeft verspreid, dat het overgelegde krantenartikel van 20 april 2005 niet dient ter ondersteuning van het relaas van vreemdeling 1 nu het te algemeen van aard is, en dat vreemdeling 1 heeft verklaard dat hij in 2004 een schriftelijke overeenkomst met de partij heeft gesloten maar hij geen afschrift daarvan heeft overgelegd en zijn verklaring dat hij geen afschrift heeft gekregen ongeloofwaardig is. In het verlengde hiervan klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat hij, gelet op het hiervoor weergegeven toetsingskader en hetgeen hij de vreemdelingen in de besluiten van 19 oktober 2010 over hun verklaringen heeft tegengeworpen, zijn standpunt dat van de asielrelazen van de vreemdelingen in zoverre geen positieve overtuigingskracht uitgaat, afdoende heeft gemotiveerd.

De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. Grief 1 behoeft gelet hierop geen bespreking meer. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling de besluiten van 19 augustus 2010 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die nog bespreking behoeven.

4. De vreemdelingen hebben voorts aan hun aanvragen ten grondslag gelegd dat zij vanwege de gemengde van vreemdeling 1 problemen hebben ondervonden met buurtbewoners. Ook hebben zij daardoor problemen ondervonden met het aanvragen van documenten bij de autoriteiten, nu het militair commissariaat een dossier over vreemdeling 1 heeft aangelegd waarin staat vermeld dat hij van is, en hij hierdoor geen duplicaat militair boekje kon krijgen en om die reden geen paspoort kon aanvragen.

4.1. De vreemdelingen voeren aan dat de staatssecretaris ten onrechte heeft overwogen dat de asielrelazen in zoverre positieve overtuigingskracht missen en derhalve ongeloofwaardig zijn.

4.2. De staatssecretaris heeft het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Armenië van 23 januari 2009 (hierna: het ambtsbericht) aan zijn besluiten van 19 augustus 2010 ten grondslag gelegd. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de staatssecretaris zich, gelet op hetgeen in het ambtsbericht staat vermeld en in aanmerking genomen dat vreemdeling 1 in 2004, ondanks het ontbreken van een militair boekje, zonder problemen van de Armeense autoriteiten een laissez-passer heeft verkregen, in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de gestelde problemen vanwege de van vreemdeling 1 ongeloofwaardig zijn.

De grond faalt.

5. De inleidende beroepen zijn ongegrond.
6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 18 maart 2011 in zaken nrs. 10/31481 en 10/31484;
- III. verklaart de in die zaken ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. F.S.N. Nasrullah-Oemar, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

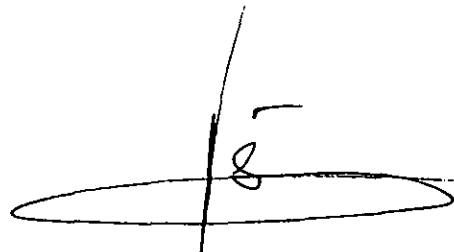
w.g. Nasrullah-Oemar
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 januari 2013

404.

Verzonden: 17 januari 2013

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser